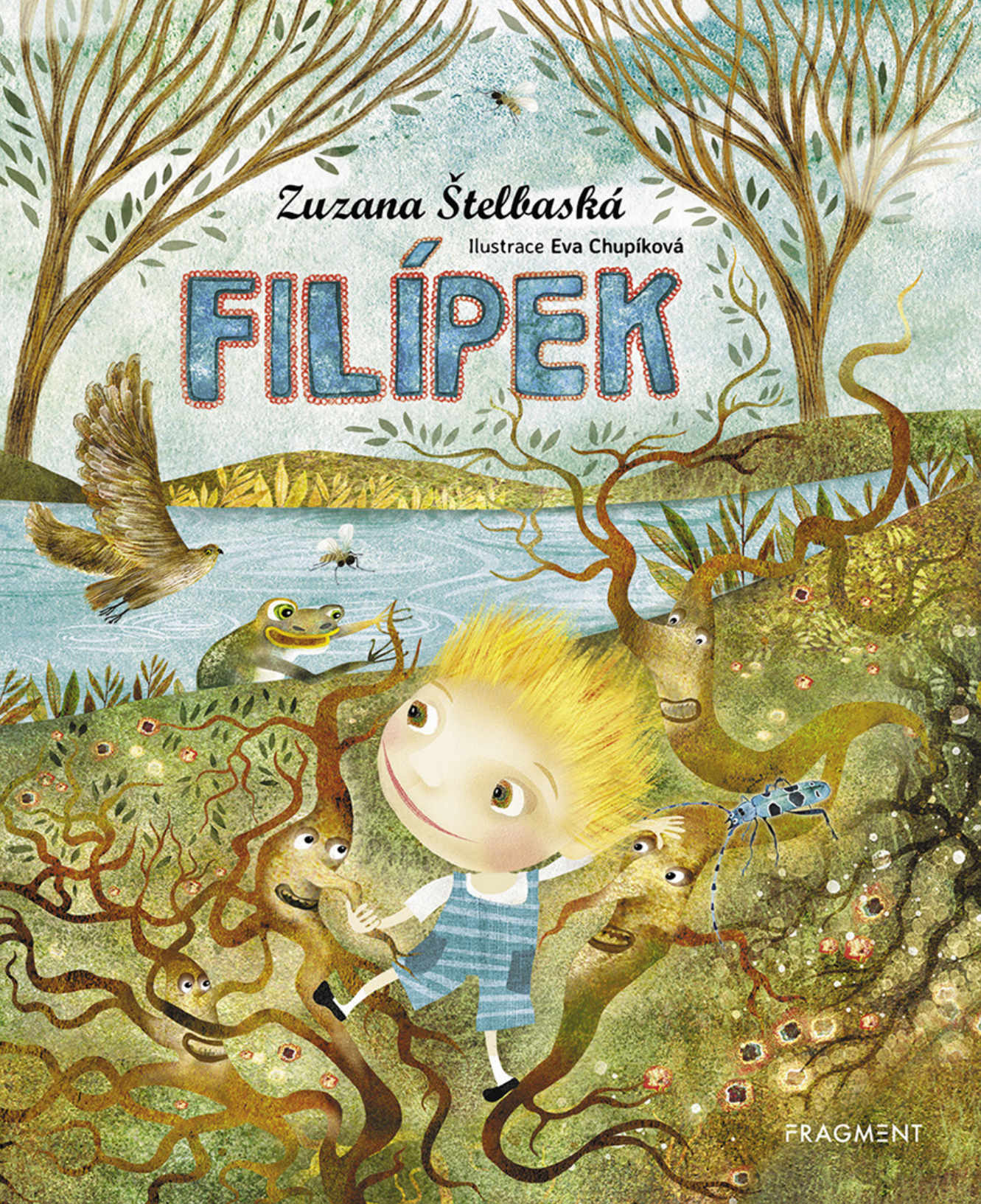

Zuzana Štelbaská

Ilustrace Eva Chupíková

FILÍPEK

FRAGMENT

Filípek

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Zuzana Štelbaská
Filípek – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

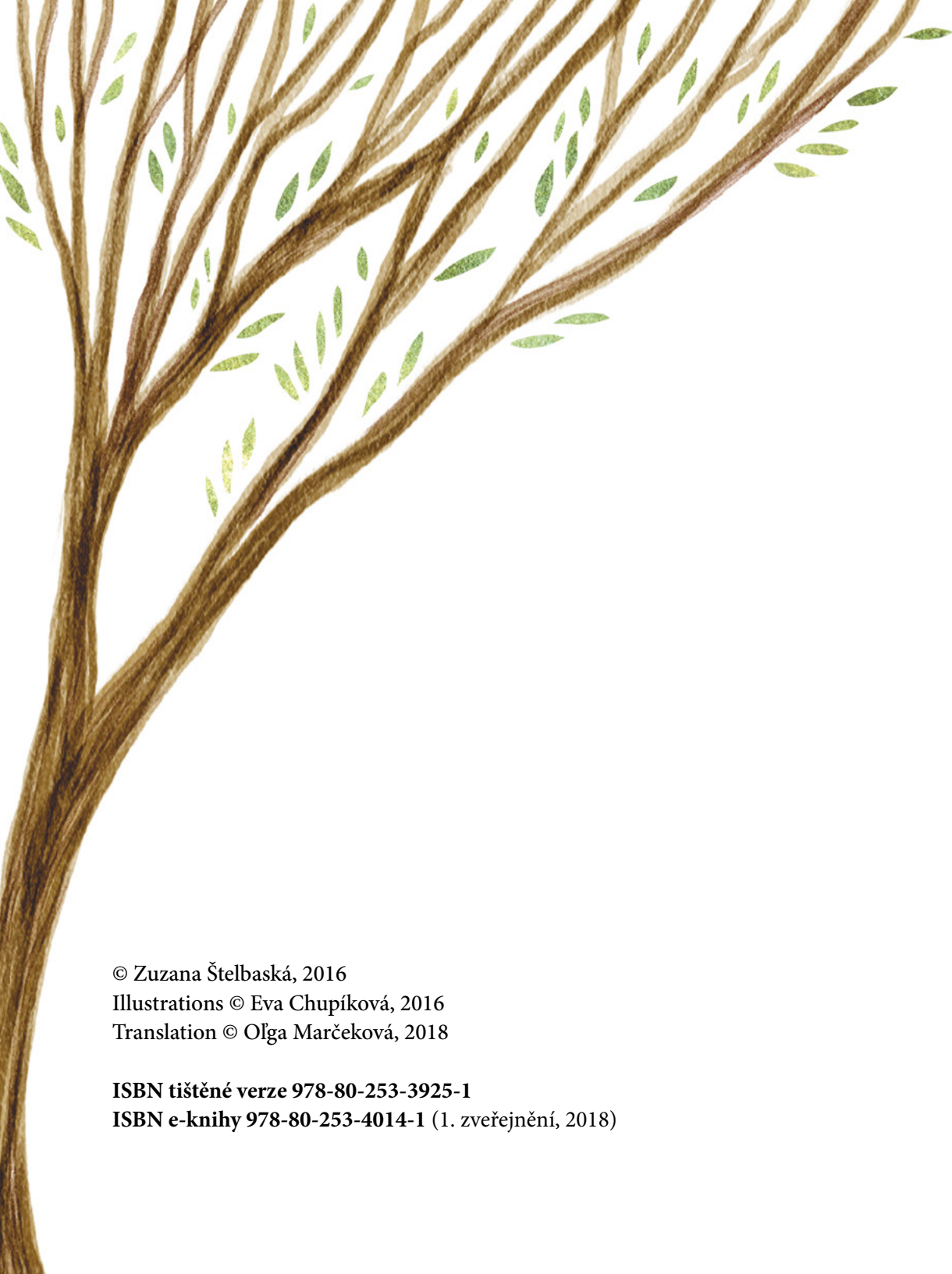
Zuzana Štelbaská

FILÍPEK

Ilustrovala Eva Chupíková

FRAGMENT

© Zuzana Štelbaská, 2016

Illustrations © Eva Chupíková, 2016

Translation © Oľga Marčeková, 2018

ISBN tištěné verze 978-80-253-3925-1

ISBN e-knihy 978-80-253-4014-1 (1. zveřejnění, 2018)

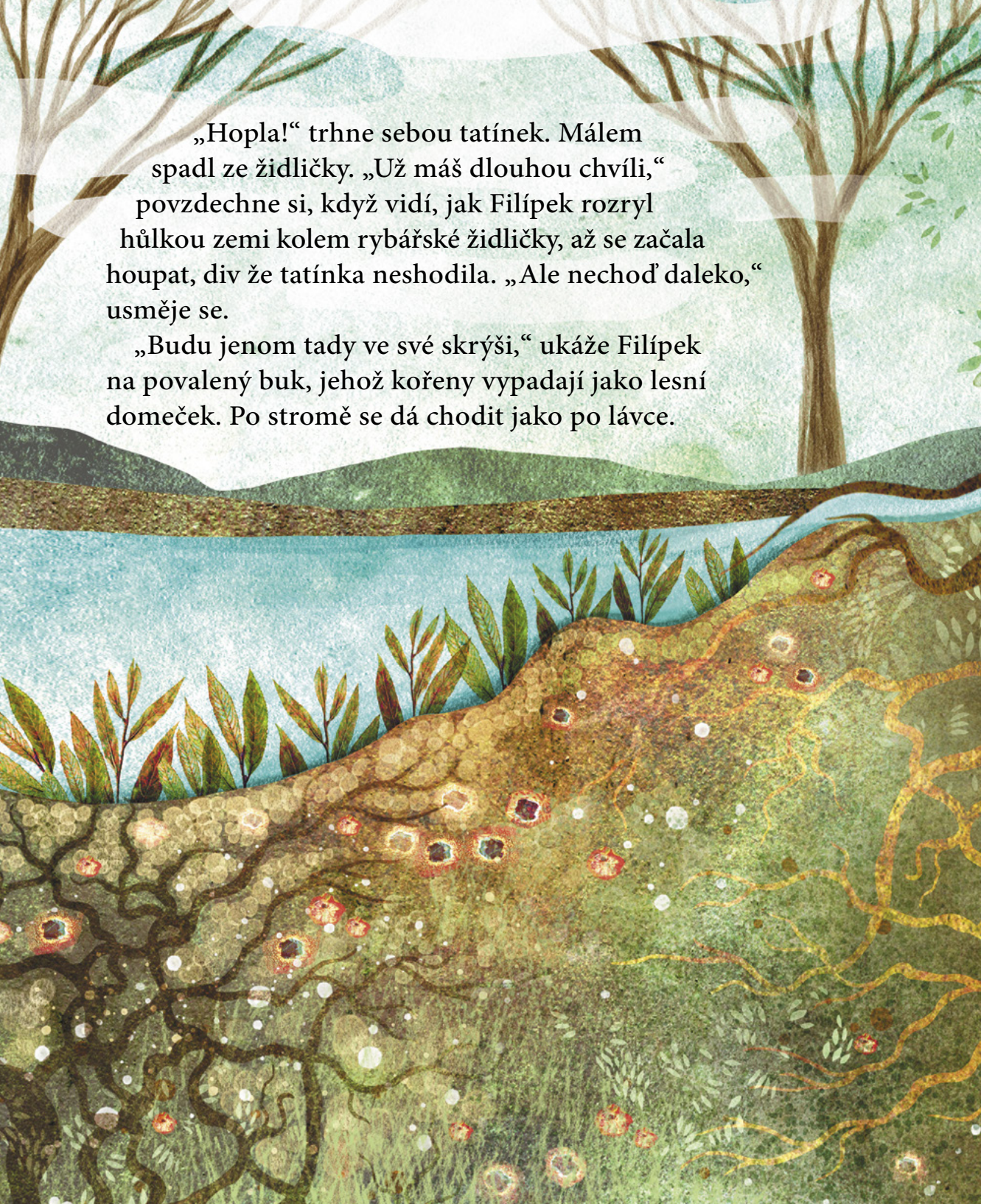
SKRÝŠ

Pomalounku, potichounku se šourají dvě chodidla po vlhké zemi. Vpředu jsou dvě malé ruce umazané od písku a hlíny. Mohlo by se zdát, že ve vysoké lesní trávě se skrývá zvíře. Snad vlk či rys. Jenomže ani jedno z toho není pravda.

Kuk! Nad trávou se objeví střapatá hlava s vlasy barvy pšenice, jež právě dozrává na poli. Pod vlasy vykukují dvě chytré oči, nos jako knoflíček a doširoka se usmívající ústa.

„Já jsem Filípek, lesní skřítek,“ zašeptá chlapec a po kolenou se přesune pod habr u jezera. Jeho tatínek tam má uložené udice, podběráky, tašku s jídlem pro ně a krabičky s pochoutkami pro ryby.

Táta dokáže celé hodiny sedět, číst nebo se dívat na hladinu jezera. Od brzkého jara do pozdního podzimu tráví každou volnou chvíli na rybách. Možná i z Filípka bude jednou rybář. Jen kdyby u toho nebylo potřeba tolik vysedávat! Filípek vydrží sedět jen chvíli. Pak ho vždy něco upoutá. Les je totiž plný nejzvláštnějších věcí a obyvatel.

The illustration depicts a serene forest landscape. In the foreground, a stream flows from the right towards the center. The ground is covered in green grass and small plants. A large, detailed tree trunk is visible on the right side, with its roots spreading across the ground. The background shows rolling green hills under a light sky. The overall style is soft and painterly.

„Hopla!“ trhne sebou tatínek. Málem spadl ze židličky. „Už máš dlouhou chvíli,“ povzdechne si, když vidí, jak Filípek rozryl hůlkou zemi kolem rybářské židličky, až se začala houpat, div že tatínka neshodila. „Ale nechod’ daleko,“ usměje se.

„Budu jenom tady ve své skrýši,“ ukáže Filípek na povalený buk, jehož kořeny vypadají jako lesní domeček. Po stromě se dá chodit jako po látce.

A pod ním je dost místa na úkryt pro malého chlapce, který si tam může v suchu hrát, i kdyby venku pršelo.

Filípek má kromě táty i maminku, která ale na ryby nechodí. O mnoho víc času tráví na zahradě u domu spolu s Filípkovou starší sestrou Jitřenkou. Jitřenka je školačka. Je už velká, může sama navštěvovat spolužačky a chodit na procházky se svou psí kamarádkou Titi.

Do rodiny ještě patří Líza, kočka, kterou našla sestřička ještě jako malé koťátko. Jitřenka, Titi a Líza si nejraději hrají společně na zahradě, ale to je úplně jiný příběh. Filípek je má všechny moc rád, ale nejraději je s tatínkem v lese u jezera.

Dokud táta chytá ryby, Filípek si hraje na lesního skřítku. Les je jeho skrýš.

„Ententiky, bambuliky,“ ťuká Filípek hůlkou do suchých bukových kořenů. Rád si vymýšlí nová slova. Buk k němu natahuje kořenové ruce, vypadají jako malí skřítkové.

„Bambulíček, Stromečiček, Trbola a Prďola,“ směje se Filípek, když dává skřítkům jména.

„Filípku, jdeme domů,“ volá na něj táta. Už se trochu setmělo a je nejvyšší čas se vrátit. Filípek svižně vstane, ale zamotá se do Prďoly a Trboly.

„Lechtáte mě, lechtáte,“ chichotá se. „Už mě pusťte,“ oprašuje si tričko od suché hlíny zachycené na kořenech.

„Přijdeme sem i zítra. Víím to,“ řekne Filípek své skrýši.

„Přeji ti dobrou noc, lese. Brzy tě zase navštívím.“

PSTRUH

Jsou dny, kdy táta nahodí udici a chytá ryby. Občas se nějaká na návnadu chytí. Tatínek ji vytáhne, poměří, potěžká a znovu pustí do jezera. Filípek už viděl hodně ryb. Bolena, okouna, cejna, lína, karase i perlína, líbí se mu kapr i candát. Ale jsou také dny, kdy táta jenom háže potravu rybám do jezera a má radost, že jim chutná.

„Můžu si jít hrát do potoka?“ zeptá se tatínka, protože zjistil, že dnes se lovit nebude. Udice zůstaly nerozbalené, rybářská hostina je ale nachystaná.

„Můžeš, ale zůstaň poblíž, abys mě slyšel, když na tebe zavolám.“

Filípek si v lesní skrýši zuje boty i ponožky. Podá je bukovému skřítkovi Bambulíčkovvi, jehož kořenové ruce jsou nejsilnější. Kalhoty si vyhrne vysoko nad kolena.

„Jéééé, vodička studená! Vodičko! Ty jsi mokrá,“ dodává si Filípek odvahy, když vkročí do proudu potoka. Musí dávat pozor, aby v něm udržel rovnováhu.

Za chvílku zapomene na chlad, sedne si na kámen a dívá se do vody. „Z tatínka ryby strach nemají,

protože se u vody nehýbe. Zkusím to i já,“ řekne prohlásí odhodlaně.

„Udici máš?“ zeptá se ho za zády tichý hlas nějaké ryby.

„Nemám,“ odpoví Filípek. Obrátí se a hledá rybu ve vodě, ale žádnou nevidí.

„Tady jsem,“ směje se ryba zleva. „A teď jsem tady,“ škádlí ho zprava. Filípek se vrtí na kameni, kouká sem a tam. Očima sleduje tmavý stín pod vodou. „Pojď za mnou, když nemáš strach!“ láká ho ryba. Vyskočí nad hladinu a na sluníčku se jí zaleskne kůže. Je hladká a třpytivá, jako ukovaná ze stříbra.

„Pstruh!“ křičí Filípek. Udělá několik kroků k místu, kde mu voda sahá téměř až pod zadeček, pořádně se nadechne a ponoří hlavu pod hladinu. Se zamhouřenýma očima si představuje, že i on je pstruh. Zamává ploutvemi a ponoří se hlouběji. „Umím se potápět a plavat, kam chci, to je paráda!“

„Vyskoč nad hladinu a chyt' mouchu. Budeme soutěžit, kdo jich pochyťá víc,“ volá na něj štíhlá ryba.

Filípek se podívá nahoru. Svět z potoka vypadá úplně jinak, než jak jej zná. Obloha na vodní hladině se vlní. Sluníčko se ve vlnách leskne zlatými odlesky. Stromy se kolébají v odrazech vody.

